Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (prvního senátu)

1. března 2016*

„Státní podpory — Záchrana podniků v obtížích — Podpora ve formě státní záruky — Rozhodnutí, kterým se podpora prohlašuje za slučitelnou s vnitřním trhem — Nezahájení formálního vyšetřovacího řízení — Závažné potíže — Procesní práva zúčastněných stran“

Ve věci T-79/14,

Secop GmbH, se sídlem ve Flensburgu (Německo), zastoupená U. Schnellem a C. Aufdermauerem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené L. Armati, T. Maxian Ruschem a R. Sauerem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise C(2013) 9119 final ze dne 18. prosince 2013 o státní podpoře SA.37640 – Podpora na záchranu ve prospěch společnosti ACC Compressors SpA – Itálie,

TRIBUNÁL (první senát),

ve složení H. Kanninen, předseda, I. Pelikánová (zpravodajka) a E. Buttigieg, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: K. Andová, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 8. září 2015,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Společnost ACC Compressors SpA od roku 1960 působí v oblasti výroby kompresorů do chladniček pro domácnost a jejich uvádění na trh. Je 100% vlastněnou dceřinou společností společnosti Household Compressors Holding SpA (HCH), která vystupuje pouze jako holdingová společnost

* Jednací jazyk: němčina.

a neprovádí žádnou výrobu. Společnost ACC Compressors původně vlastnila 100 % základního kapitálu společnosti ACC Austria GmbH a prostřednictvím této společnosti také 100 % základního kapitálu společností ACC Germany GmbH a ACC USA LLC.

2 V roce 2012 se dostala skupina ACC do hospodářských potíží. V říjnu 2012 bylo proti společnosti ACC Germany zahájeno insolvenční řízení. Dne 20. prosince 2012 bylo zahájeno insolvenční řízení proti společnosti ACC Austria. Dne 28. června 2013 byl prohlášen úpadek společnosti ACC Compressors a dne 27. srpna 2013 byla na tuto společnost uvalena nucená správa. Dne 12. října 2013 byl prohlášen úpadek společnosti HCH.

3 Po výzvě k podávání nabídek v rámci insolvenčního řízení vedeného se společností ACC Austria byla dne 20. dubna 2013 mezi společností Secop Kompressoren GmbH – dceřinou společností žalobkyně, společnosti Secop GmbH, která v současnosti nese název Secop Austria GmbH – a insolvenčními správci společnosti ACC Austria uzavřena smlouva o převodu aktiv posledně uvedené společnosti. Tato smlouva byla vázána na odkládací podmínku, že Evropská komise prohlásí danou transakci za slučitelnou s vnitřním trhem.

4 Dne 5. listopadu 2013 Italská republika oznámila Komisi podporu na záchranu ve prospěch společnosti ACC Compressors.

5 Oznámené opatření spočívalo v šestiměsíční státní záruce za úvěrový rámec, který měl zajistit potřebnou hotovost v celkové výši 13,6 milionů eur. Tato záruka měla umožnit společnosti ACC Compressors pokračovat v činnosti během přípravy plánu restrukturalizace nebo likvidace.

6 Rozhodnutím ze dne 11. prosince 2013 Komise vyslovila, že proti nabytí aktiv společnosti ACC Austria společností, ze které se stala společnost Secop Austria, nevznáší žádné námitky (dále jen „rozhodnutí o spojení“), čímž smlouvu uzavřenou dne 20. dubna 2013 schválila.

7 Dne 18. prosince 2013 Komise rozhodnutím C(2013) 9119 final o státní podpoře SA.37640 – Podpora na záchranu ve prospěch společnosti ACC Compressors SpA – Itálie (dále jen „napadené rozhodnutí“) vyslovila, že proti oznámenému opatření nevznáší žádné námitky. Zejména konstatovala, že oznámené opatření sice představuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, ale že splňuje podmínky slučitelnosti s vnitřním trhem jakožto podpora na záchranu podniku v obtížích.

8 Nabytí aktiv společnosti ACC Austria společností Secop Austria se týkalo zejména patentů, které až do té doby využívala i společnost ACC Compressors pro svou vlastní výrobu kompresorů. Tyto patenty (dále jen „sporné patenty“) jsou předmětem dvou sporů probíhajících mezi skupinou Secop a skupinou ACC před německým a italským soudem, v nichž jde zejména o otázku, zda byla mezi těmito skupinami platně uzavřena licenční smlouva (dále jen „patentový spor“).

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

9 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 5. února 2014 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

10 Na návrh soudkyně zpravodajky Tribunál (první senát) rozhodl o zahájení ústní části řízení a v rámci organizačních procesních opatření podle článku 64 jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991 položil účastnicím řízení několik písemných otázek. Účastnice řízení odpověděly ve lhůtě stanovené Tribunálem.

11 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání dne 8. září 2015.

12 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— napadené rozhodnutí zrušil;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

13 Komise po změně svých návrhových žádání ve fázi dupliky navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

14 Žalobkyně vznáší na podporu svého návrhu na zrušení tři žalobní důvody, které vycházejí zaprvé z porušení článku 296 SFEU, z porušení podstatných formálních náležitostí a z nedostatku odůvodnění, zadruhé z porušení Smluv a zatřetí ze zneužití pravomoci.

15 V rámci odpovědí na písemné otázky Tribunálu žalobkyně uvedla, že její první žalobní důvod má být chápán tak, že vychází z nedostatečného šetření v rozporu s čl. 108 odst. 3 SFEU a čl. 4 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [108 SFEU] (Úř. věst. L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339).

16 Žalobkyně dále uvedla, že její třetí žalobní důvod má být chápán tak, že vychází z nesprávného posouzení skutkového stavu, ke kterému došlo tím, že Komise nezohlednila zásadní skutkové okolnosti, o kterých věděla nebo o nich vědět měla. Na jednání žalobkyně nadto uvedla, že nevidí žádnou překážku společného posouzení jejího prvního a třetí žalobního důvodu, tak jak byly překvalifikovány.

17 Žalobní důvody vznesené žalobkyní tedy budou dále posouzeny v tomto smyslu.

Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení Smluv

18 Druhý žalobní důvod se dělí na tři části – první vychází z porušení čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU, druhá z porušení čl. 108 odst. 2 a 3 SFEU a třetí z porušení zásady rovného zacházení.

19 Nejprve je třeba společně posoudit první a druhou část. Těmito dvěma částmi je totiž v podstatě věcně zpochybněno rozhodnutí Komise nezahájit formální vyšetřovací řízení.

K první a druhé části druhého žalobního důvodu, které vycházejí z porušení čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU a čl. 108 odst. 2 a 3 SFEU

20 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že se Komise nesprávně domnívala, že sporná podpora je slučitelná s vnitřním trhem, a že postupovala nesprávně, když nezahájila formální vyšetřovací řízení.

21 Komise s argumenty žalobkyně nesouhlasí.

– Připomenutí relevantní judikatury

22 Úvodem je třeba připomenout, že Komise je povinna zahájit formální vyšetřovací řízení zejména tehdy, pokud se s ohledem na informace získané v průběhu předběžného přezkoumání i nadále potýká se závažnými potížemi spojenými s posouzením dotčeného opatření. Tato povinnost vyplývá přímo z čl. 108 odst. 3 SFEU, jak je vykládán judikaturou, a je potvrzena ustanoveními čl. 4 odst. 4 ve spojení s čl. 13 odst. 1 nařízení č. 659/1999, pokud Komise po předběžném přezkoumání konstatuje, že dotyčné opatření vyvolává pochybnosti ohledně své slučitelnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. února 2008, BUPA a další v. Komise, T-289/03, Sb. rozh., EU:T:2008:29, bod 328).

23 Podle ustálené judikatury je totiž postup podle čl. 108 odst. 2 SFEU nevyhnutelný, pokud Komise zaznamená závažné potíže při posouzení toho, zda je podpora slučitelná s vnitřním trhem. Komise se tedy může při vydání příznivého rozhodnutí o státním opatření omezit na předběžnou fázi podle čl. 108 odst. 3 SFEU pouze tehdy, je-li po prvním šetření přesvědčena, že toto opatření buď není podporou ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, nebo, je-li toto opatření kvalifikováno jako podpora, že je slučitelné s vnitřním trhem. Pokud naproti tomu Komise po tomto prvním šetření nabude opačného přesvědčení nebo pokud jí toto šetření neumožní překonat veškeré obtíže, jež vyvstaly při posuzování slučitelnosti dotčeného opatření s vnitřním trhem, je Komise povinna vyžádat si veškerá nezbytná stanoviska a zahájit v této souvislosti řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU (rozsudky ze dne 15. června 1993, Matra v. Komise, C-225/91, Recueil, EU:C:1993:239, bod 33; ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Recueil, EU:C:1998:154, bod 39, a BUPA a další v. Komise, bod 22 výše, EU:T:2008:29, bod 329).

24 Komisi tak přísluší, aby podle skutkových a právních okolností věci určila, zda obtíže, které vyvstaly při posouzení slučitelnosti podpory, vyžadují zahájení tohoto řízení (rozsudek ze dne 19. května 1993, Cook v. Komise, C-198/91, Recueil, EU:C:1993:197, bod 30). Toto posouzení musí být v souladu se třemi požadavky.

25 Zaprvé článek 108 SFEU omezuje pravomoc Komise rozhodnout o slučitelnosti podpory s vnitřním trhem na konci předběžného přezkoumání pouze na případy opatření, která nevyvolávají závažné potíže, takže toto kritérium má výlučnou povahu. Komise tak nemůže odmítnout zahájit formální vyšetřovací řízení s odvoláním na jiné okolnosti, jako jsou zájem třetích stran, hlediska hospodárnosti řízení či jakékoliv jiné důvody správní vhodnosti (rozsudek ze dne 15. března 2001, Prayon-Rupel v. Komise, T-73/98, Recueil, EU:T:2001:94, bod 44).

26 Zadruhé, narazí-li Komise na závažné potíže, je povinna zahájit formální řízení; v tomto ohledu přitom nemá žádnou diskreční pravomoc. I když je pravomoc Komise, pokud jde o rozhodnutí zahájit toto řízení, přesně vymezená, má Komise při vyhledávání a zkoumání okolností věci určitý prostor pro uvážení k určení toho, zda tyto okolnosti vyvolávají závažné potíže. V souladu s účelem čl. 108 odst. 3 SFEU a v souladu se svojí povinností řádné správy Komise zejména může zahájit diskuzi s oznamujícím státem nebo třetími stranami, aby ještě v rámci předběžného řízení překonala obtíže, na které případně narazila (rozsudek Prayon-Rupel v. Komise, bod 25 výše, EU:T:2001:94, bod 45).

27 Zatřetí pojem „závažné potíže" má objektivní povahu. Po existenci takových obtíží je třeba pátrat jak v okolnostech přijetí napadeného rozhodnutí, tak v jeho obsahu objektivním způsobem a dávat do souvislosti odůvodnění rozhodnutí s poznatky, které měla Komise k dispozici, když rozhodla o slučitelnosti sporné podpory s vnitřním trhem (viz rozsudek Prayon-Rupel v. Komise, bod 25 výše, EU:T:2001:94, bod 47 a citovaná judikatura).

28 V projednávaném případě měla Komise v napadeném rozhodnutí za to, že sporná podpora je slučitelná s vnitřním trhem, jelikož je v souladu s čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU a s pokyny Společenství pro státní podporu na záchranu a restrukturalizaci podniků v obtížích (Úř. věst. 2004, C 244, s. 2, dále jen „pokyny").

29 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 107 odst. 3 SFEU přiznává Komisi při schvalování podpory na základě výjimky z obecného zákazu uvedeného v odstavci 1 tohoto článku širokou posuzovací pravomoc, jelikož v těchto případech posouzení slučitelnosti, nebo neslučitelnosti státní podpory s vnitřním trhem vyvolává problémy vyžadující zohlednění a posouzení komplexních ekonomických skutečností a okolností. Přezkum, který provádí soud Evropské unie, se tedy v tomto ohledu musí omezit na ověření dodržování procesních pravidel a povinnosti uvést odůvodnění, jakož i na ověření věcné správnosti skutkových zjištění a neexistence zjevně nesprávného posouzení a zneužití pravomoci. Unijnímu soudu tedy nepřísluší, aby hospodářské posouzení Komise nahradil vlastním posouzením. Komise si může uložit orientační pravidla pro výkon posuzovací pravomoci přijetím aktů, jako jsou pokyny, a to v rozsahu, v němž takové akty obsahují indikativní pravidla, jakým směrem bude tento orgán postupovat, a v němž se neodchylují od ustanovení Smlouvy. V tomto kontextu je věcí unijního soudu zkoumat, zda byly dodrženy požadavky, které si Komise sama stanovila (rozsudek ze dne 30. ledna 2002, Keller a Keller Meccanica v. Komise, T-35/99, Recueil, EU:T:2002:19, bod 77; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 1. prosince 2004, Kronofrance v. Komise, T-27/02, Recueil, EU:T:2004:348, bod 79 a citovaná judikatura).

– K údajné povaze společnosti ACC Compressors jakožto nového podniku

30 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že v důsledku prodeje aktiv společnosti ACC Austria již společnost ACC Compressors nemůže používat sporné patenty, a proto je třeba posledně uvedenou společnost považovat za podnik, který vznikl po likvidaci původního podniku, a tudíž za nově vytvořený podnik ve smyslu bodu 12 pokynů. Vzhledem k tomu, že společnost ACC Compressors nemůže sporné patenty používat, nedisponuje dostatečně vyvinutými strukturami k tomu, aby jí mohla být poskytnuta podpora na záchranu, a zejména ji nelze považovat za podnik se stejným názvem, který vyráběl kompresory od roku 1960.

31 Bod 12 pokynů zní takto:

„Nově vytvořený podnik není pro účely těchto pokynů pro podporu na záchranu či restrukturalizaci způsobilý, i když je jeho počáteční finanční situace nejistá. To platí například tehdy, když po likvidaci původního podniku vznikne nový podnik nebo když dotyčný podnik pouze převezme aktiva původního podniku. Za nově vytvořený se podnik považuje v zásadě během prvních tří let po zahájení činnosti v příslušné oblasti. Teprve po uplynutí této doby je podnik způsobilý pro poskytnutí podpory na záchranu či restrukturalizaci […]“

32 Cílem, který sleduje bod 12 pokynů, je jednoznačně zabránit tomu, aby vznikaly podniky, které nejsou životaschopné či vykonávají ztrátovou činnost a jsou od svého vzniku závislé na podpoře z veřejných zdrojů. Upřesnění uvedené ve druhé větě zmíněného bodu se v tomto směru týká zejména případu převodu aktiv původní právnické osoby na jinou právnickou osobu, která byla nově vytvořena nebo již existovala. Jako nový podnik by tak případně mohl být kvalifikován hospodářský subjekt, do něhož byla nově vložena nabytá aktiva. Co se týče právnické osoby, která aktiva převádí, cílem takové transakce by mohla být právě její záchrana.

33 Žalobkyně však tvrdí, že uvedení slova „například“ v bodě 12 pokynů naznačuje, že kvalifikace podniku jako „nového“ může vyplývat nejen ze situace, kdy příjemce podpory převezme aktiva jiné společnosti, ale také ze situace, kdy se na jinou společnost převádí aktiva příjemce podpory, jako je tomu i v projednávaném případě, kdy byla aktiva společnosti ACC Austria – dceřiné společnosti společnosti ACC Compressors – převedena na společnost Secop Austria.

34 Takový výklad je třeba z dále vyložených důvodů v projednávaném případě odmítnout.

35 Na prvním místě společnosti ACC Compressors a ACC Austria původně tvořily jediný podnik, jelikož vyráběly stejné výrobky – sice ve dvou různých závodech, ale pod stejným hospodářským vedením. Při převodu výrobních aktiv společnosti ACC Austria, který nabyl účinnosti dne 11. prosince 2013, kdy bylo přijato rozhodnutí o spojení (viz body 3 a 6 výše), se nepochybně snížil objem činností tohoto podniku, jelikož jeho součástí už nebyly činnosti výrobního závodu v Rakousku. Podnik, kterému byla poskytnuta sporná podpora schválená dne 18. prosince 2013, tedy zahrnoval už jenom výrobní aktiva společnosti ACC Compressors. Tato společnost však řídila dotyčný podnik jak před zmíněným převodem, tak po něm, a jak připustila žalobkyně v bodě 46 žaloby, po přijetí napadeného rozhodnutí pokračovala – byť jen v omezené míře – ve výrobě kompresorů a jejich uvádění na trh, což byla obvyklá činnost tohoto podniku. Na rozdíl od tvrzení žalobkyně se tedy jednalo o stejný podnik jako ten, který vyráběl kompresory od roku 1960.

36 Na druhém místě výklad navrhovaný žalobkyní je v rozporu s cílem bodu 12 pokynů, který byl vyložen v bodě 32 výše. V případě převodu aktiv totiž pro účely kvalifikace „nově vytvořeného podniku“ není relevantní subjekt tvořený hospodářskými činnostmi, které si zachovala převádějící společnost, ale subjekt tvořený hospodářskými činnostmi nabývající společnosti, do kterého byla vložena převedená aktiva. Je ostatně běžné a smysluplné, že podnik v obtížích převede určitá aktiva a zaměří své aktivity na svoji hlavní oblast činnosti – ať už z hlediska zeměpisného nebo sektorového – aby tak zlepšil šance na hospodářskou obnovu. V bodě 39 pokynů je v této souvislosti prodej aktiv výslovně uveden jako opatření k zamezení přílišnému narušení hospodářské soutěže v rámci posouzení plánu restrukturalizace s cílem poskytnout podporu na restrukturalizaci. Pokud by takový prodej aktiv systematicky vedl k tomu, že by převádějící podnik nemohl získat podporu na záchranu, bylo by to v rozporu s obecným cílem pokynů.

37 K odlišnému posouzení nemůže vést skutečnost, že mezi společnostmi ACC Compressors a Secop Austria probíhá soudní spor ohledně sporných patentů.

38 Při přijetí napadeného rozhodnutí totiž Komise mohla zohlednit pouze skutkovou a právní situaci společnosti ACC Compressors, která zde byla ke dni přijetí tohoto rozhodnutí; nanejvýš mohla zohlednit předvídatelný vývoj této situace v rámci období, na které byla poskytnuta podpora na záchranu, tj. šesti měsíců (viz bod 5 výše). Jak ovšem Komise správně tvrdí, ke dni přijetí napadeného rozhodnutí společnost ACC Compressors sporné patenty při výrobě kompresorů ještě používala, takže Komise byla povinna tuto skutečnost zohlednit, přičemž nic nenasvědčovalo tomu, že by se tato situace mohla v následujících šesti měsících změnit.

39 Nadto je třeba uvést, že existence patentového sporu nebyla pro posouzení slučitelnosti sporné podpory s vnitřním trhem relevantní. Je pravda, že pokud by společnost Secop Austria v patentovém sporu někdy uspěla, mohlo by se stát, že společnost ACC Compressors by již sporné patenty nemohla používat, a musela by proto zastavit výrobu významného sortimentu kompresorů s názvem „Kappa“. To by ale záviselo i na otázce, zda by společnost ACC Compressors mohla po případném neúspěchu před soudy získat k využívání zmíněných patentů licenci. Nadto nebylo možné bez dalšího vyloučit, že by tato společnost mohla případné zastavení své činnosti spočívající ve výrobě kompresorů „Kappa“ kompenzovat rozvojem jiného sortimentu nebo jiných činností. V každém případě je třeba konstatovat, že Komise ke dni přijetí napadeného rozhodnutí nemohla předjímat výsledek patentového sporu probíhajícího před vnitrostátními soudy a nahradit tak posouzení příslušných soudů, kterým byl zmíněný spor předložen, svým vlastním posouzením.

40 Nakonec je třeba zamítnout argument žalobkyně uplatněný na jednání, podle kterého měla vzít Komise v úvahu skutečnost, že společnost ACC Compressors v rámci řízení ve věci spojení sama uvedla, že pokud společnost Secop Austria nabude aktiva společnosti ACC Austria, společnost ACC Compressors nebude moct pokračovat ve výrobě kompresorů, jelikož již nebude moct používat sporné patenty.

41 Komise totiž v rozhodnutí o spojení tvrzení společnosti ACC Compressors posoudila a konstatovala, že zejména vzhledem k patentovému sporu mezi těmito dvěma účastnicemi řízení není vyloučeno, že uzavřou licenční smlouvu. Komise již tedy v rámci řízení ve věci spojení konstatovala, že tvrzení společnosti ACC Compressors, že bez licence ke sporným patentům není schopna pokračovat ve výrobě kompresorů, jsou hypotetická.

42 Uvedená tvrzení za těchto podmínek nepředstavovala rozhodující informace pro posouzení soutěžního vztahu mezi společnostmi ACC Compressors a Secop, takže Komisi nelze vytýkat, že je nezohlednila v rámci řízení ve věci státní podpory.

– Ke skutečnosti, že sporná podpora údajně jen „odkládá nevyhnutelné“

43 Žalobkyně zadruhé tvrdí, že sporná podpora neměla být poskytnuta, jelikož pouze „odkládá nevyhnutelné“ ve smyslu bodu 72 pokynů.

44 Bod 72 pokynů zní takto:

„Podpora na záchranu je jednorázovou záležitostí určenou především k tomu, aby se podnik udržel na trhu po omezenou dobu, během níž je možné zvážit jeho budoucnost. Nemělo by být možné dovolit opakované poskytování podpor na záchranu, jež by pouze zachovávalo stávající stav, odkládalo nevyhnutelné a mezitím přesouvalo hospodářské a sociální problémy na jiné, výkonnější výrobce nebo jiné členské státy. Podpora na záchranu by se proto měla poskytovat pouze jednou (zásada ‚jednou a dost‘) […]“

45 V rámci systematiky bodu 72 pokynů jako celku je tedy skutečnost, že podpora na záchranu nemůže sloužit pouze k zachování stávajícího stavu a k odložení nevyhnutelného, uvedena jako příklad, a to k odůvodnění zásady „jednou a dost“, zakotvené v tomtéž bodě 72. Z logiky tohoto bodu tak plyne, že skutečnost, že první podpora sloužila pouze k zachování stávajícího stavu a k odložení nevyhnutelného, může být prokázána tím, že do deseti let od poskytnutí první podpory na záchranu je podána žádost o druhou podporu na záchranu. V projednávaném případě stačí poznamenat, že podle zjištění uvedených v bodě 38 napadeného rozhodnutí, která žalobkyně nezpochybňuje, je sporná podpora první podporou na záchranu, která byla společnosti ACC Compressors přiznána, a dále že se žalobkyně omezila na tvrzení, že sporná podpora pouze „odkládá nevyhnutelné“, přičemž toto tvrzení nijak nepodložila. Nakonec je třeba podotknout, že pokud by žalobkyně opřela své tvrzení o patentový spor, výše bylo konstatováno, že tento spor není pro posouzení slučitelnosti sporné podpory s vnitřním trhem relevantní.

46 Tento argument žalobkyně je tudíž třeba zamítnout.

– K zohlednění dřívějších údajně poskytnutých podpor

47 Žalobkyně zatřetí namítá, že Komise nezohlednila kumulativní účinek sporné podpory a příspěvků, které byly údajně dříve poskytnuty prostřednictvím Cassa Integrazione. Žalobkyně je toho názoru, že Cassa Integrazione je fond, který poskytuje příspěvky v částečné nezaměstnanosti, jež Komise považuje za státní podporu.

48 Bod 23 pokynů zní takto:

„Pokud byla podniku v obtížích dříve poskytnuta podpora protiprávně a Komise v důsledku toho přijala záporné rozhodnutí a vydala příkaz k navrácení, k němuž však podle článku 14 [nařízení č. 659/1999] nedošlo, je třeba při posuzování jakékoli podpory na záchranu a restrukturalizaci, jež má být poskytnuta stejnému podniku, vzít v úvahu: zaprvé kumulativní účinek předchozí a nové podpory a zadruhé skutečnost, že předchozí podpora nebyla vrácena.“

49 Je tedy třeba uvést, že bod 23 pokynů výslovně stanoví, že kumulativní účinek předchozích podpor a nové podpory na záchranu nebo na restrukturalizaci má být zohledněn pouze v případě protiprávních podpor, ve vztahu k nimž bylo přijato záporné rozhodnutí a příkaz k navrácení, který dotčený členský stát ještě nesplnil. Komise ostatně na základě tohoto ustanovení požádala italské orgány o prohlášení, že společnost ACC Compressors takovou podporu, která by nebyla navrácena, nezískala (napadené rozhodnutí, bod 40).

50 Je přitom nesporné, že Komise o příspěvcích, které byly údajně vyplaceny prostřednictvím Cassa Integrazione a o nichž Komise – podle svých slov – nevěděla, záporné rozhodnutí nevydala. Znění pokynů a zejména jejich bodu 23 tedy neukládalo Komisi povinnost tuto údajnou podporu zohlednit.

51 Co se týče otázky, zda k takovému zohlednění mělo dojít, pokud v tomto smyslu nebyla v pokynech výslovně stanovena žádná povinnost, je třeba uvést, že zvláštní povaha podpor na záchranu brání tomu, aby byl zohledněn kumulativní účinek dřívějších podpor, které nejsou uvedeny v bodě 23 pokynů. Bod 15 pokynů totiž podporu na záchranu definuje takto:

„Podpora na záchranu je ve své podstatě dočasná a vratná pomoc. Jejím základním cílem je umožnit podniku v obtížích udržet se na trhu po dobu nezbytnou pro vypracování plánu restrukturalizace nebo likvidace. Obecně platí, že díky podpoře na záchranu je možné dočasně podpořit podnik, který se potýká s vážným zhoršením své finanční situace odrážejícím se v náhlé likvidní krizi nebo technické platební neschopnosti. Tato dočasná podpora by měla poskytnout čas na podrobné posouzení okolností, které obtíže způsobily, a na vytvoření vhodného plánu na odstranění těchto obtíží. Podpora na záchranu se navíc musí omezit na nezbytné minimum. Jinými slovy, podnikům v obtížích skýtá krátkou úlevu nepřesahující šest měsíců. Podporu musí tvořit vratná likvidní pomoc ve formě úvěrových záruk či úvěrů, s úrokovou sazbou, jež je alespoň srovnatelná s těmi, které jsou běžné u úvěrů poskytovaných zdravým podnikům, a zejména s referenčními sazbami přijatými Komisí. Strukturální opatření, která nevyžadují okamžité jednání, jako je nevyhnutelná a automatická účast státu na finančních prostředcích podniku, nemohou být financována prostřednictvím podpory na záchranu.“

52 Z této definice plyne, že jak na základě omezení způsobilých forem podpory (úvěrové záruky či úvěry), tak na základě své dočasné a vratné povahy (zánik záruky a vrácení úvěru nejpozději po šesti měsících kromě případu, kdy je po této době předložen plán restrukturalizace nebo likvidace) a omezení výlučně na opatření nezbytná pro dočasné přežití dotčeného podniku má podpora na záchranu, jakou je i sporná podpora, na vnitřním trhu – jak správně tvrdí Komise – velmi omezené účinky. Právě tyto omezené účinky spolu s naléhavostí podpory na záchranu jsou důvodem k tomu, aby ji Komise běžně posoudila na základě zjednodušeného postupu podle bodu 30 pokynů a snažila se přitom vydat rozhodnutí ve lhůtě jednoho měsíce, splňuje-li podpora určitá kritéria. Zohlednění kumulativního účinku všech případných dřívějších údajně protiprávních podpor by však vedlo k tomu, že uvedenou lhůtu by nebylo možné dodržet, a nebylo by tedy slučitelné s naléhavostí tohoto posouzení a omezenými dopady této podpory na hospodářskou soutěž.

53 Zohlednění jiných dřívějších podpor než těch, které jsou vymezeny v bodě 23 pokynů – o nichž již Komise vydala konečné záporné rozhodnutí – by nadto Komisi zavazovalo, aby v rámci vedlejšího přezkumu posoudila i uvedené dřívější podpory, jejichž kvalifikace jakožto podpor nebo protiprávních podpor může být mezi Komisí a dotčeným členským státem sporná a které případně mají být předmětem jiného řízení a rozhodnutí. To by v konečném důsledku mohlo vést buď k nepřiznání podpory na záchranu na základě povrchního posouzení předchozích podpor, přičemž později by se mohlo ukázat, že tyto podpory jsou v souladu s právními předpisy anebo že nepředstavují podpory, nebo k neopodstatněnému oddálení rozhodnutí o podpoře na záchranu. Zdá se tedy, že takový postup je rovněž neslučitelný s požadavky vyplývajícími ze zásady právní jistoty.

54 Z těchto důvodů je třeba konstatovat, že Komise nemůže být povinna zohledňovat kumulativní účinek údajných dřívějších podpor a podpory na záchranu nad rámec případů uvedených v bodě 23 pokynů.

55 Tento argument žalobkyně je tudíž třeba zamítnout jako neopodstatněný.

– K zohlednění praktiky ztrátového prodeje, kterou údajně uplatňovala společnost ACC Compressors

56 Začtvrté žalobkyně se domnívá, že Komise měla zohlednit riziko, že sporná podpora může společnosti ACC Compressors umožnit, aby pokračovala v politice ztrátového prodeje, kterou uplatňovala od roku 2013.

57 V tomto ohledu postačuje konstatovat, že žalobkyně se omezila na pouhé tvrzení o údajné politice ztrátového prodeje společnosti ACC Compressors, aniž předložila nějaké vysvětlení či důkaz, které by mohly toto tvrzení podpořit. Za těchto okolností je třeba tento argument žalobkyně zamítnout.

– K výpočtům uvedeným Komisí

58 Zapáté žalobkyně v žalobě namítá, že výpočty, které Komise uvedla v rámci posouzení slučitelnosti sporné podpory s vnitřním trhem, jsou bez přístupu ke spisu nepřesné a pro ni nesrozumitelné.

59 Vzhledem k tomu, že v odpovědi na písemné otázky Tribunálu žalobkyně s ohledem na vysvětlení, která Komise podala v žalobní odpovědi, vzala tuto výtku zpět, není již v tomto ohledu třeba rozhodovat.

60 S ohledem na to, že všechny výtky vznesené v rámci první a druhé části druhého žalobního důvodu musely být zamítnuty, tyto části je třeba zamítnout v plném rozsahu.

Ke třetí části druhého žalobního důvodu vycházející z porušení zásady rovného zacházení

61 Žalobkyně uvádí, že neměla možnost se vyjádřit, a vznést tak námitky proti poskytnutí sporné podpory společnosti ACC Compressors v rámci řízení ve věci státní podpory, které bylo zahájeno ve prospěch této společnosti, ani v rámci formálního vyšetřovacího řízení. Společnost ACC Compressors naproti tomu měla příležitost vznést námitky proti odkupu aktiv společnosti ACC Austria společností Secop Austria v rámci řízení ve věci spojení. Podle žalobkyně jde o porušení zásady rovného zacházení, jelikož soutěžní vztah mezi skupinou ACC a skupinou Secop měl být posouzen v obou řízeních.

62 Podle ustálené judikatury platí, že zásada rovného zacházení jakožto obecná zásada unijního práva vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (viz rozsudek ze dne 16. prosince 2008, Arcelor Atlantique a Lorraine a další, C-127/07, Sb. rozh., EU:C:2008:728, bod 23 a citovaná judikatura).

63 V tomto ohledu je třeba zaprvé konstatovat, že konkurenti dotčených podniků nemají ani v rámci řízení ve věci státní podpory, ani v rámci řízení ve věci spojení právo se řízení automaticky účastnit, a to zejména v rámci první fáze řízení, během níž Komise provádí předběžné posouzení dotčené podpory nebo oznámeného spojení.

64 Na prvním místě v oblasti státních podpor totiž podle ustálené judikatury platí, že je nutno rozlišovat předběžnou fázi zkoumání podpor podle čl. 108 odst. 3 SFEU, jejímž cílem je pouze umožnit Komisi, aby si utvořila prvotní názor na částečnou nebo plnou slučitelnost dotčené podpory, a dále fázi přezkumu upravenou v odstavci 2 téhož článku. Pouze v rámci posledně uvedené fáze, která má Komisi umožnit, aby získala úplné informace o všech okolnostech věci, ukládá Smlouva o FEU Komisi povinnost vyzvat zúčastněné strany, aby podaly připomínky (rozsudky Cook v. Komise, bod 24 výše, EU:C:1993:197, bod 22; Komise v. Sytraval a Brink's France, bod 23 výše, EU:C:1998:154, bod 38, a ze dne 13. prosince 2005, Komise v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P,

Sb. rozh., EU:C:2005:761, bod 34). Z toho vyplývá, že jiné zúčastněné strany než dotčený členský stát, včetně takových konkurentů příjemce podpory, jakým je v projednávaném případě žalobkyně, nemají právo se řízení v předběžné fázi zkoumání účastnit.

65 Na druhém místě v oblasti spojování čl. 18 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 139/2004 ze dne 20. ledna 2004 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. L 24, s. 1; Zvl. vyd. 08/03, s. 40, dále jen „nařízení o spojování“), který je specifikován článkem 11 písm. c) nařízení Komise (ES) č. 802/2004 ze dne 21. dubna 2004, kterým se provádí nařízení č. 139/2004 (Úř. věst. L 133, s. 1; Zvl. vyd. 08/03, s. 88), stanoví, že Komise může z vlastního podnětu vyslechnout jiné fyzické nebo právnické osoby než oznamovatele a ostatní účastníky navrhovaného spojení, je k tomu však povinna pouze tehdy, jsou-li splněny dvě podmínky, a to že tyto osoby mají oprávněný zájem a že o to požádají (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. listopadu 1997, Kaysersberg v. Komise, T-290/94, Recueil, EU:T:1997:186, body 108 a 109).

66 Naproti tomu je třeba zadruhé uvést, že postavení společnosti ACC Compressors v rámci řízení ve věci spojení nebylo jen postavením konkurenčního podniku společnosti Secop Austria jako podniku oznamujícího spojení, ale také postavením „jiné zúčastněné strany“ ve smyslu čl. 11 písm. b) nařízení č. 802/2004, jelikož bylo nutné ji jakožto mateřskou společnost společnosti ACC Austria, jejíž veškerá aktiva se měla prodat, považovat za prodávajícího uvedených aktiv, a tato společnost tedy byla v postavení účastníka navrhovaného spojení. Na rozdíl od konkurentů přitom mají zúčastněné strany podle čl. 18 odst. 1 *in fine* nařízení o spojování právo vyjádřit své stanovisko v každém stadiu řízení včetně předběžné fáze (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 24. března 1994, Air France v. Komise, T-3/93, Recueil, EU:T:1994:36, bod 81, a ze dne 20. listopadu 2002, Lagardère a Canal+ v. Komise, T-251/00, Recueil, EU:T:2002:278, body 93 a 94).

67 Je tedy nutno konstatovat, že situace žalobkyně v rámci řízení ve věci státní podpory, které vedlo k přijetí napadeného rozhodnutí, se liší od situace společnosti ACC Compressors v rámci řízení ve věci spojení, které vedlo k přijetí rozhodnutí o spojení, jelikož společnost ACC Compressors měla právo být před přijetím posledně uvedeného rozhodnutí vyslechnuta. Skutečnost, že Komise před přijetím napadeného rozhodnutí nedala žalobkyni příležitost se vyjádřit, tudíž nepředstavuje porušení zásady rovného zacházení.

68 Třetí část druhého žalobního důvodu je tudíž třeba zamítnout, a v důsledku toho je třeba zamítnout tento žalobní důvod v plném rozsahu.

K prvnímu a třetímu žalobnímu důvodu – tak jak byly překvalifikovány – které vycházejí z nedostatečného šetření a nesprávného posouzení skutkového stavu

69 Žalobkyně Komisi v tomto ohledu vytýká, že nezohlednila informace obsažené v rozhodnutí o spojení (viz bod 6 výše), které přitom byly pro posouzení slučitelnosti sporné podpory s vnitřním trhem relevantní a zásadní, a že se v tomto směru spokojila pouze s informacemi, které předložily italské orgány a společnost ACC Compressors jakožto příjemce podpory. Konkrétně měla Komise zohlednit skutečnost, že společnost ACC Compressors v rámci řízení ve věci spojení uvedla, že pokud nezíská licence ke sporným patentům, nebude schopna pokračovat ve své činnosti na trhu chladících kompresorů do přístrojů pro domácnost (viz bod 40 výše).

70 Komise s argumenty žalobkyně nesouhlasí.

71 Předně je třeba uvést, že Komise nezpochybňuje skutečnosti, které žalobkyně uvádí v rámci prvního žalobního důvodu, totiž že v projednávané věci týkající se státní podpory nezohlednila informace, které získala v rámci řízení, jež vedlo k přijetí rozhodnutí o spojení. Účastnice řízení se tedy neshodují

pouze ve dvou otázkách, a to zaprvé v tom, zda Komise byla oprávněna (a dokonce povinna) uvedené informace zohlednit, a zadruhé v tom, zda uvedené informace byly relevantní pro posouzení slučitelnosti sporné podpory s vnitřním trhem.

K rozsahu povinnosti Komise provést šetření v rámci předběžné fáze zkoumání

72 Vzhledem k tomu, že první žalobní důvod – tak jak byl překvalifikován – vychází z nedostatečného šetření, je předně třeba vymezit rozsah povinnosti Komise provést šetření v rámci předběžné fáze zkoumání.

73 Jak bylo připomenuto v bodě 64 výše, jediným cílem předběžné fáze zkoumání podpor podle čl. 108 odst. 3 SFEU je umožnit Komisi utvořit si prvotní názor na částečnou nebo plnou slučitelnost navrhované podpory, která jí byla oznámena, se Smlouvou.

74 Z judikatury rovněž vyplývá, že za účelem schválení nových nebo upravených podpor, což představuje výjimku z pravidel Smlouvy, je na dotčeném členském státu, aby na základě své povinnosti spolupráce s Komisí vyplývající z čl. 4 odst. 3 SEU poskytnul všechny informace, které tomuto orgánu umožní ověřit, že podmínky pro výjimku jsou splněny (rozsudky ze dne 28. dubna 1993, Itálie v. Komise, C-364/90, Recueil, EU:C:1993:157, bod 20; ze dne 6. dubna 2006, Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke v. Komise, T-17/03, Sb. rozh., EU:T:2006:109, bod 48, a ze dne 12. září 2007, Olympiaki Aeroporia Ypiresies v. Komise, T-68/03, Sb. rozh., EU:T:2007:253, bod 36).

75 Pokud jde o předběžné řízení, výše uvedené procesní povinnosti kromě toho přebírá a konkretizuje čl. 2 odst. 2 a čl. 5 odst. 1 a 2 nařízení č. 659/1999.

76 Z toho vyplývá, že v rámci předběžného přezkoumání se Komise v zásadě může omezit na informace poskytnuté dotyčným členským státem – případně na základě její dodatečné žádosti (rozsudek ze dne 15. června 2005, Regione autonoma della Sardegna v. Komise, T-171/02, Sb. rozh., EU:T:2005:219, body 40 a 41) – a že není povinna z vlastního podnětu přistoupit k šetření všech okolností, může-li na základě informací poskytnutých oznamujícím členským státem po tomto prvotním zkoumání nabýt přesvědčení, že dotyčné opatření nepředstavuje podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU nebo, je-li kvalifikováno jako podpora, že je slučitelné s vnitřním trhem (viz judikatura citovaná v bodě 23 výše).

77 Kdyby se kromě toho následně ukázalo, že informace poskytnuté dotčeným členským státem jsou neúplné nebo chybné v podstatných otázkách do takové míry, že by bylo zpochybněno posouzení Komise týkající se slučitelnosti podpory, tak jak byla skutečně poskytnuta, s vnitřním trhem, jednalo by se o novou neoznámenou podporu, která by tudíž byla protiprávní ve smyslu čl. 1 písm. f) nařízení č. 659/1999, což by bylo důvodem k tomu, aby Komise zahájila nové řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. září 2011, Regione autonoma della Sardegna a další v. Komise, T-394/08, T-408/08, T-453/08 a T-454/08, Sb. rozh., EU:T:2011:493, body 177 až 180).

78 Jak vyplývá z úvah uvedených v bodech 37 a 39 výše, okolnost, že v projednávaném případě probíhá mezi společnostmi ACC Compressors a Secop Austria soudní spor ohledně sporných patentů, nemůže mít na výsledek posouzení slučitelnosti sporné podpory s vnitřním trhem vliv. Komise tudíž nebyla povinna zohlednit tvrzení, které v tomto ohledu uvedla společnost ACC Compressors v rámci řízení ve věci spojení.

K zákazu toho, aby Komise použila informace získané v řízení ve věci spojení k jiným účelům

79 Podle čl. 17 odst. 1 nařízení o spojování nadto platí, že informace získané v důsledku použití článků 11, 12, 13 a 18 smějí být použity pouze pro účely příslušné žádosti o informace, kontroly nebo slyšení.

80 Toto ustanovení Komisi v zásadě zakazuje použít v rámci řízení ve věci státní podpory informace, které jí byly poskytnuty v rámci řízení ve věci spojení.

81 Žalobkyně však tvrdí, že judikatura Soudního dvora rozsah působnosti článku 17 nařízení o spojování zúžila tak, že pokud se Komise v průběhu řízení v oblasti práva hospodářské soutěže náhodně dozví určité informace a tyto informace nasvědčující tomu, že došlo k porušení jiných pravidel hospodářské soutěže, může zahájit druhé řízení, aby ověřila správnost uvedených informací nebo aby je doplnila, a to zejména tak, že si tytéž dokumenty vyžádá a použije je jako důkazy.

82 V tomto ohledu je třeba uvést, že i když informace získané v důsledku použití nařízení o spojování nelze přímo použít jako důkazní prostředky v řízení, na které se toto nařízení nevztahuje, představují nepřímé důkazy, které lze případně zohlednit při odůvodnění zahájení řízení na jiném právním základě (obdobně k situaci, kdy vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž použije informace získané v rámci řízení ve věci kartelových dohod na unijní úrovni, viz rozsudky ze dne 17. října 1989, Dow Benelux v. Komise, 85/87, Recueil, EU:C:1989:379, body 18 až 20, a ze dne 16. července 1992, Asociación Española de Banca Privada a další, C-67/91, Recueil, EU:C:1992:330, body 39 a 55).

83 V projednávaném případě žalobkyně Komisi nevytýká, že nezahájila řízení ve věci státní podpory na základě informací získaných v rámci řízení ve věci spojení, ale vytýká jí, že tyto informace nezohlednila v rámci řízení ve věci podpory, které již probíhalo. Je tedy třeba konstatovat, že Komise byla na základě judikatury citované v bodě 82 výše přinejmenším oprávněna požádat v rámci řízení ve věci státní podpory o předložení informací nebo dokumentů, o kterých se dozvěděla v rámci řízení ve věci spojení, pokud byly tyto informace nebo dokumenty relevantní pro posouzení dotčené podpory.

84 Žalobkyně nadto na základě různých rozsudků unijních soudů tvrdí, že od zákazu stanoveného v čl. 17 odst. 1 nařízení o spojování se lze odchýlit, pokud spolu jednotlivá řízení zahájená před Komisí souvisejí. Podle žalobkyně takovou souvislost mezi řízením ve věci spojení a řízením ve věci státní podpory v projednávaném případě představuje restrukturalizace skupiny HCH a prodej aktiv bývalé společnosti ACC Austria, jakož i důsledky, které z toho plynou pro společnost ACC Compressors.

85 Z judikatury v této souvislosti vyplývá, že Komise v zásadě musí předcházet nesoudržnému uplatňování různých ustanovení unijního práva. Tato povinnost Komise dodržovat soudržnost mezi ustanoveními Smlouvy o státních podporách a ostatními ustanoveními Smlouvy se uplatní zejména tehdy, je-li cílem těchto ostatních ustanovení rovněž nenarušená hospodářská soutěž na vnitřním trhu (viz rozsudek ze dne 31. ledna 2001, RJB Mining v. Komise, T-156/98, Recueil, EU:T:2001:29, bod 112 a citovaná judikatura).

86 Z toho především vyplývá, že Komise při přijímání rozhodnutí o slučitelnosti určité podpory s vnitřním trhem nesmí přehlížet riziko narušení hospodářské soutěže na vnitřním trhu jednotlivými hospodářskými subjekty (rozsudek RJB Mining v. Komise, bod 85 výše, EU:T:2001:29, bod 113). Obdobně je nutno konstatovat, že při přijímání rozhodnutí o slučitelnosti státní podpory Komise musí zohlednit důsledky spojení, které posuzuje v rámci jiného řízení, pokud podmínky tohoto spojení mohou mít vliv na posouzení toho, jakým způsobem se může předmětná podpora dotknout hospodářské soutěže. Komise pak případně může mít povinnost se dotčeného členského státu na dané informace dotázat, aby pak tyto informace mohly být využity v rámci řízení ve věci státní podpory.

87 Vzhledem k tomu, že patentový spor nebyl pro posouzení slučitelnosti sporné podpory s vnitřním trhem relevantní (viz body 37 a 39 výše), však v projednávaném případě taková povinnost nebyla dána.

88 Z toho vyplývá, že první a třetí žalobní důvod, tak jak byly překvalifikovány, je třeba zamítnout.

89 Vzhledem k tomu, že všechny žalobní důvody žalobkyně musí být zamítnuty, je třeba žalobu zamítnout v plném rozsahu.

K nákladům řízení

90 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (první senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnosti Secop GmbH se ukládá náhrada nákladů řízení.

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 1. března 2016.

Podpisy

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu 1

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení 2

Právní otázky 3

Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení Smluv 3

K první a druhé části druhého žalobního důvodu, které vycházejí z porušení čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU a čl. 108 odst. 2 a 3 SFEU 3

– Připomenutí relevantní judikatury 4

– K údajné povaze společnosti ACC Compressors jakožto nového podniku 5

– Ke skutečnosti, že sporná podpora údajně jen „odkládá nevyhnutelné“ 7

– K zohlednění dřívějších údajně poskytnutých podpor 7

– K zohlednění praktiky ztrátového prodeje, kterou údajně uplatňovala společnost ACC Compressors 9

– K výpočtům uvedeným Komisí 9

Ke třetí části druhého žalobního důvodu vycházející z porušení zásady rovného zacházení 9

K prvnímu a třetímu žalobnímu důvodu – tak jak byly překvalifikovány – které vycházejí z nedostatečného šetření a nesprávného posouzení skutkového stavu 10

K rozsahu povinnosti Komise provést šetření v rámci předběžné fáze zkoumání 11

K zákazu toho, aby Komise použila informace získané v řízení ve věci spojení k jiným účelům 11

K nákladům řízení 13